

УДК 347.644:347.648 (477)

*Н. С. Адаховська**асистент кафедри цивільного права**(Національний університет "Одеська юридична академія")*

ПРАВОВЕ СТАНОВИЩЕ ОРГАНІВ ОПІКИ ТА ПІКЛУВАННЯ У ПРАВОВІДНОСИНАХ ОПІКИ НАД МАЙНОМ

Постановка проблеми. Орган опіки та піклування, який, будучи свого роду арбітром, здійснює контроль над дотриманням законних прав та інтересів сторін. Органи опіки та піклування мають специфічний правовий статус, оскільки також є учасниками опікунських відносин. Специфіка правового статусу органів опіки та піклування полягає у тому, що, на відміну від приватно-правового становища опікунів та підопічних (відсутніх осіб), правовий статус названих органів як учасників опікунських правовідносин ґрунтується на публічно-правових засадах. Правосуб'єктність органу, який прийняв рішення про призначення опікуна (піклувальника), визначається не сімейним чи цивільним, а адміністративним правом, у силу чого її називають адміністративною правосуб'єктністю. В основі цієї правосуб'єктності лежать повноваження органу опіки і піклування [1, с. 261].

Стан дослідження. Особливості опіки над майном були предметом досліджень багатьох науковців. Так, за радянським цивільним правом окремі аспекти опіки над майном вивчалися А. І. Пергаментом, Н. М. Єршовою, Д. І. Мейер, І. С. Вольман, Г. Ф. Шершеневич, Д. К. Юрченка та

ін. У своїй сукупності роботи названих вчених становлять теоретико-методологічну базу для розробки проблем опіки над майном.

Мета дослідження. Метою статті є комплексний теоретичний аналіз правового становища органів опіки та піклування у відносинах опіки над майном, пошук шляхів удосконалення діяльності органів опіки та піклування, обґрунтування і внесення конкретних пропозицій щодо вдосконалення законодавства, яке регулює відносини щодо встановлення, здійснення та припинення опіки над майном.

Виклад основних положень. Допустимо вести мову про те, що в основі правосуб'єктності органів опіки та піклування лежить їх компетенція, тобто закріплена законом чи іншим нормативним актом сукупність їх повноважень, прав і обов'язків та предметів відання в конкретних сферах функціонування держави [2, с. 202], юридичної відповідальності та основних напрямків діяльності.

Статус органу опіки та піклування в останні десятиліття зазнав ряд змін. Як вказує Т. О. Урумова, покладання обов'язків з організації опіки (піклування) на місцеві органи виконавчої влади у держави на той період були всі підстави, оскільки саме ці органи були владою, "найбільш близькою до народу", і могли організувати повноцінний державний захист для потребуючих в ній громадян на місцевому рівні, використовуючи різні способи, передбачені законом. [3].

При прийнятті першої частини ЦК України відбувся розвиток деяких положень, що стосуються опіки та піклування, в СК України і в ряді інших законодавчих актах. Функції опіки та піклування було покладено на органи місцевого самоврядування.

Органи опіки та піклування здійснюють свою діяльність відповідно до чинного законодавства та у своїй роботі керуються: Конституцією

▪ Правове становище органів опіки та піклування у правовідносинах опіки над майном / Н. С. Адаховська // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 2(6) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12ansonm.pdf>.

України; Цивільним кодексом України, Сімейним кодексом України, Закони України "Про охорону дитинства", "Про попередження насильства в сім'ї", "Про забезпечення організаційно-правових умов соціального захисту дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування", Указ Президента України "Про першочергові заходи щодо захисту прав дітей" від 11 липня 2005 року № 1086/2005, постанова КМУ від 17 жовтня 2007 року № 1228 "Питання організації виконання законодавства щодо опіки, піклування надь дітьми-сиротами та дітьми, позбавленими батьківського піклування", Правила опіки та піклування, затверджені спільним наказом Державного комітету України у справах сім'ї та молоді, Міністерства освіти України, Міністерства охорони здоров'я України, Міністерства праці та соціальної політики України 26.05.99 № 34/166/131/88, та інші нормативно-правові акти.

Центральним підзаконним актом у сфері опіки та піклування є Правила опіки та піклування. Згідно з пп. 1.3, 1.4 Правил опіки та піклування органами, які приймають рішення щодо опіки та піклування, є районні, районні в містах Києві та Севастополі державні адміністрації, виконавчі комітети міських, районних у містах, сільських, селищних рад. Безпосереднє ведення справ з опіки та піклування покладається в межах їх компетенції на відповідні відділи і управління місцевої державної адміністрації районів, районів міст Києва і Севастополя, виконавчих комітетів міських чи районних у містах рад. У селищах і селах справами опіки і піклування безпосередньо відають виконавчі комітети сільських і селищних рад. Відповідне положення пояснюється тим, що суб'єктами права можуть бути не лише державні органи в цілому (державні комітети або виконавчі комітети місцевих рад), а й їх підрозділи (відділи,

управління тощо), окремі посадові особи (голови виконавчих комітетів та ін.) [4, с. 344].

Для допомоги в роботі при органах опіки та піклування створюються опікунські ради, які мають дорадчі функції і до складу яких входять депутати, представники місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування та громадськості. Обов'язки секретаря опікунської ради виконує штатний інспектор опікунської ради (п. 1.6 Правил опіки та піклування). При цьому опікунська рада не вправі підміняти собою органи опіки та піклування, здійснюючи повноваження останнього. Подібні дії передбачених законодавством правових наслідків не породжують. Дії опікунських рад оскаржуються в порядку загальної, а не адміністративної юрисдикції.

Інколи подібні опікунські ради створюються також на базі спеціалізованих медичних закладів (ці ради створюються відділами по охороні здоров'я і надають допомогу адміністраціям у здійсненні опікунських функцій). Створення опікунських рад викликане, безумовно, намаганням допомогти органам опіки та піклування у роботі, адже участь у них, наприклад, депутатів місцевих рад може допомогти у вирішенні житлових проблем підопічних, а кваліфікована порада опікуну від члена опікунської ради – професійного підприємця вирішить питання щодо долі майна, переданого під опіку. Крім цього, до компетенції опікунських рад входить розгляд матеріалів щодо встановлення опіки, заслуховування інформації щодо перегляду рішень органу опіки та піклування стосовно призначення опіки, здійснення опікунами своїх функцій, а також: установлює опіку над майном у передбачених законом випадках; надає дозвіл на здійснення будь-яких правочинів, стосовно нерухомого майна, право власності на яке або право користування яким мають малолітні та

▪ Правове становище органів опіки та піклування у правовідносинах опіки над майном / Н. С. Адаховська // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 2(6) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12ansonm.pdf>.

неповнолітні, а також особи, які перебувають під опікою (піклуванням); вживає заходи щодо захисту особистих та майнових прав осіб, які перебувають під опікою, піклуванням; охороняє та зберігають житло і майно підопічних і визнаних безвісно відсутніми; оформлює належні документи щодо особи підопічного та щодо майна, над яким установлюється опіка; розглядає інші питання, пов'язані із захистом прав та інтересів неповнолітніх та недієздатних осіб, які перебувають під опікою, піклуванням. Метою їх діяльності є саме допомога опікунам та органам опіки та піклування. Однак на практиці досить часто ці ради виконують всі без винятку функції по опіці, що суперечить закону, і порушує права підопічних.

Звертаємо увагу, що обов'язки, які покладені на органи опіки та піклування, безпосередньо виконуються інспекторами відповідних відділів, котрі організують систематизований облік осіб, щодо майна яких встановлено опіку, обстежують умови життя підопічних, допомагають опікунам у виконанні покладених функцій, приймають участь у судових засіданнях при розгляді справ, що витікають з правовідносин по опіці тощо.

Орган опіки та піклування – спеціально уповноважений орган створений державною владою, на який покладено функції з опіки та піклування. Обов'язки та права органу опіки поширюються на сферу взаємовідносин, пов'язаних, в першу чергу, з опікою і піклуванням над неповнолітніми, які залишилися без піклування батьків, а також повнолітніми недієздатними (обмежено дієздатними) повнолітніми особами, конкретного суб'єкта України, на який покладено функції з опіки та піклування.

Розглянувши положення цивільного та сімейного законодавства України, на нашу думку, можна виділити три основні завдання органів опіки та піклування (проте, даний перелік завдань не є закритим).

Першим завданням є захист прав і законних інтересів громадян, які потребують встановлення над ними опіки чи піклування, і громадян, які перебувають під опікою чи піклуванням. Під захистом розуміється відновлення становища, яке існувало до порушення (шляхом здійснення конкретних дій або бездіяльності) того чи іншого права. Правовий захист – зусилля держави щодо забезпечення за допомогою правових механізмів (засобів і способів) відновлення порушених прав і свобод людини і громадянина, а також використання самими особами, права і свободи яких порушені, наданих їм законом засобів і способів відновлення та захисту своїх прав і свобод [5, с. 8-15].

Другим завданням закон ставить перед органами опіки та піклування нагляд за діяльністю опікунів і піклувальників, а також організацій, в які поміщені недієздатні або не повністю дієздатні громадяни.

Під поняттям нагляду як правового інституту слід розуміти врегульовану нормами права діяльність суб'єктів здійснення нагляду з реалізації комплексу заходів різного призначення.

Зрештою третє не менш важливе завдання органів опіки та піклування є контроль за збереженням майна і управлінням майном осіб, які перебувають під опікою чи піклуванням або поміщених під нагляд в освітні організації, медичні організації, організації, які надають соціальні послуги, або інші організації, у тому числі для дітей-сиріт та дітей, які залишилися без піклування батьків.

На нашу думку, з цією ж метою законодавець зобов'язує органи опіки та піклування здійснювати нагляд за діяльністю опікунів. Цей нагляд

▪ Правове становище органів опіки та піклування у правовідносинах опіки над майном / Н. С. Адаховська // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 2(6) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12ansonm.pdf>.

здійснюється систематично: щонайменше два рази на рік інформація про підопічного поступає до органу опіки у вигляді акту обстеження, який складається інспектором з охорони дитинства чи представником опікунської ради, і зберігається в особовій справі особи, щодо майна якої встановлено опіку. Результати такого обстеження дозволяють не лише виявити, як виконуються опікунські обов'язки, але й з'ясувати вразливі місця встановленої опіки, усунути виникаючі труднощі у вихованні та (або) утриманні підопічного, управлінні переданим під опіку майном. Як зазначає О.М. Нечаєва, контроль за діяльністю опікунів з боку органів опіки та піклування дозволяє скласти уяву про умови життя підопічного та про ступінь його добросовісності [6, с. 306].

Зокрема, передбачено, що повноваження органу опіки та піклування щодо підопічного покладаються на орган опіки та піклування, який встановив опіку чи піклування відповідно до статті 56 Цивільного кодексу України. При зміні місця проживання підопічного орган опіки та піклування, який встановив опіку чи піклування, зобов'язаний направити справу підопічного до органу опіки та піклування за його новим місцем проживання протягом трьох днів з дня отримання від опікуна або піклувальника повідомлення про зміну місця проживання підопічного. Повноваження органу опіки та піклування за новим місцем проживання підопічного покладаються на даний орган опіки та піклування з дня отримання особової справи підопічного.

Перелік повноважень органів опіки та піклування, як і перелік їхніх завдань, не є вичерпним. В рамках своїх повноважень органи опіки та піклування видають акти, які можуть бути оскаржені зацікавленими особами у судовому порядку.

Те, що органи опіки та піклування є активними учасниками різних правовідносин, в тому числі відносин, які регулюються нормами цивільного права, доведено самим життям і не випадково знайшло відображення в законодавстві про опіку та піклування. Відповідно до ст. 56 ЦК України ці органи вступають у взаємодію з іншими органами виконавчої влади, органами місцевого самоврядування та іншими публічно-правовими структурами, що може бути вирішено на рівні галузей публічного права. Проте існують суперечності в правовому полі, що призводять до "конфлікту компетенції" між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування. Так, Правила опіки та піклування та Порядок провадження органами опіки та піклування діяльності, пов'язаної із захистом прав дитини, не узгоджуються між собою в частині прийняття рішень органами опіки та піклування, ведення документообігу щодо дітей, механізмів передачі майна посиротілих дітей на збереження тощо. Це ускладнює діяльність органів опіки та піклування різних рівнів і може призвести до порушення прав дітей [7, с. 41].

Невиконання або неналежне виконання цих обов'язків може спричинити негативні наслідки. Зокрема, в результаті неприйняття органом опіки та піклування заходів з охорони прав та інтересів недієздатного або не повністю дієздатної особи майно останнього може бути втрачено, пошкоджено або прийти в непридатність.

Невиконання або неналежне виконання органами опіки та піклування обов'язків, покладених на них законом, виражається у відповідних діях або бездіяльності посадових осіб та інших працівників цих органів. Відповідно, зазначені особи можуть бути притягнуті до встановленої законом відповідальності (дисциплінарної, матеріальної, кримінальної) залежно від характеру допущеного ними порушення.

▪ Правове становище органів опіки та піклування у правовідносинах опіки над майном / Н. С. Адаховська // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 2(6) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12ansonm.pdf>.

Видається за доцільне прийняти пропозицію Л. Ю. Міхеєвої про те, що цивільне законодавство повинно містити спеціальні положення про відповідальність органу опіки та піклувальник за вибір довірчого керуючого майном і за не прийняття або несвоєчасне вживання заходів по призначенню управляючого, що спричинило втрату майна особи або інші збитки [8, с. 84].

Окрім владних повноважень, якими вони наділені, мають також право укладати договір управління переданим під опіку майном (навіть за наявності призначеного опікуна), оскільки орган опіки та піклування при наданні попереднього дозволу на вчинення тих чи інших правочинів опікуном, стає стороною договору (1032 ЦК України). Таким чином, в даній ситуації орган опіки та піклування діє не як самостійний суб'єкт права, а як орган, який виступає від імені відповідного публічного суб'єкта і виконує тим самим покладені на нього законом функції щодо захисту майнових прав підопічних, безвісно відсутніх осіб, які відносяться до внутрішніх функцій держави.

Отже, керуючись ст. 72 ЦК, орган опіки та піклування зобов'язаний підшукати управляючого і укласти з ним договір довірчого управління майном підопічного.

Нажаль, на сьогодні, закон не зовсім чітко регулює правове становище сторін у названому договорі. Зокрема, за абз. 1 ст. 54 ЦК, якщо фізична особа-підприємець визнана безвісно відсутньою, недієздатною чи її цивільна дієздатність обмежена або якщо власником майна, яке використовувалося у підприємницькій діяльності, стала неповнолітня чи малолітня особа, орган опіки та піклування може призначити управителя цього майна. Проте, абз. 2 ч. 1 ст. 54 ЦК говорить, що "орган опіки та піклування укладає з управителем договір про управління цим майном".

▪ Правове становище органів опіки та піклування у правовідносинах опіки над майном / Н. С. Адаховська // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 2(6) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12ansonm.pdf>.

Неясним, на нашу думку, видається статус управителя у такій ситуації та повноваження щодо нього органу опіки та піклування: використання терміну "призначення" особи управителем породжує органу опіки та піклування певну "адміністративну владу" над управителем. Також, на нашу думку, необхідно відзначити, що недостатня визначеність обов'язків довірчого управителя є прогалиною у правовому регулюванні і становить одну з проблем практичного застосування даного інституту. Дане положення, підтверджується нормою абз. 2 ч. 3 ст. 54 ЦК, яка зобов'язує орган опіки та піклування виконувати контроль за діяльністю управителя майном відповідно до правил про контроль за діяльністю опікуна.

Про подвійність статусу органу опіки та піклування в таких правовідносинах говорить у своїх роботах Л. Ю. Міхеєва: "З одного боку, орган опіки та піклування – це частина механізму влади, наділена відповідними повноваженнями. З іншого – це сторона за договором довірчого управління майном, тобто суб'єкт, позбавлений владних повноважень, який виступає у відносинах на рівних засадах".

Все вищенаведене свідчить, що система та регламентація діяльності органів опіки та піклування є важливим елементом попереджувального напрямку опіки як способу охорони майнових прав осіб, котрі не можуть їх самостійно здійснювати.

При реалізації своєї компетенції органи опіки та піклування взаємодіють з різними органами та організаціями. Так, згідно зі ст. 60 ЦК, суд встановлює опіку над особами, визнаними недієздатними та над неповнолітніми віком до 14 років (якщо при розгляді справи буде встановлено, що вони позбавлені батьківського піклування). Ст. 44 ЦК закріплює положення про те, що опіку над майном особи, визнаної безвісно відсутньою (або навіть до прийняття такого рішення у випадку

▪ Правове становище органів опіки та піклування у правовідносинах опіки над майном / Н. С. Адаховська // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 2(6) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12ansonm.pdf>.

тривалої відсутності особи у місці її проживання) опіку над її майном встановлює нотаріус. Введення подібних новел у законодавстві пояснюється тим, що у названих випадках прийняття рішення про встановлення опіки судом чи нотаріусом сприяє швидкому вирішенню питання про персоналізацію обов'язку з охорони прав та інтересів названих осіб, оскільки ухвалення судового рішення про встановлення опіки одночасно, наприклад, з визнанням особи недієздатною, допоможе швидше прийняти міри по призначенню їй опікуна, що безперечно позитивно відобразиться на її положенні.

На звернення органу опіки та піклування до нотаріуса із заявою про необхідність встановлення опіки над майном фізичної особи, яка визнана безвісно відсутньою, а також фізичної особи, місце перебування якої невідоме, може зобов'язати суд. Відповідно до ч. 2 ст. 248 ЦПК суд має вжити заходи через органи опіки та піклування щодо встановлення опіки і над майном фізичної особи, місце перебування якої невідоме, якщо вона ще не встановлена. Як правило, цими заходами є прийняття ухвали судом про повідомлення органу опіки та піклування про необхідність встановлення опіки над майном фізичної особи, місцеперебування якої невідоме.

На жаль, на сьогодні склалася така ситуація, що законодавством не встановлено обов'язку суду надсилати органу опіки та піклування, а також нотаріусу рішення суду про визнання фізичної особи безвісно відсутньою, після набрання ним законної сили. Подібне упущення тягне за собою несвоєчасне встановлення опіки над майном, а подекуди втрату його як для такої особи у разі її з'явлення, так і для спадкоємців.

У цілому, ми підтримуємо позицію С. Є. Морозової, яка зазначає, що законодавство у сфері встановлення опіки над майном фізичної особи, яка

▪ Правове становище органів опіки та піклування у правовідносинах опіки над майном / Н. С. Адаховська // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 2(6) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12ansonm.pdf>.

визнана безвісно відсутньою, або фізичної особи, місце перебування якої невідоме, характеризується суперечністю, а також відсутністю норм, які б могли координувати дії органів нотаріату, суду, органів опіки та піклування, опікунів, управителів майна щодо виконання кожним з них своїх функцій (наприклад, щодо повідомлення цими органами та особами один одного про встановлення опіки, про прийняття рішення про визнання фізичної особи безвісно відсутньою, про укладення договору про управління майном цієї особи, щодо здійснення контролю над опікунами та управителями майном, щодо вилучення майна, переданого за договором управління, з опису майна, переданого під опіку тощо) [9, с. 200].

Висновки з дослідження і перспективи подальших розробок у цьому напрямі. Підсумовуючи вищенаведене, можна стверджувати, що, незважаючи на таку досить детальну регламентацію організації та діяльності органів опіки та піклування, їх правовий статус у законодавстві визначений недостатньо. Органи опіки та піклування залишаються не персоніфікованими і не визначеними в структурі державних органів, що аж ніяк не сприяє ефективній охороні майнових прав підопічних. Крім цього, обов'язки в цілому щодо формування та реалізації державної політики з питань опіки та піклування не покладено на жоден орган центральної виконавчої влади, предметну централізовану організацію та координацію роботи органів опіки та піклування на місцях не здійснює жодне з міністерств чи відомств. Наприклад, у структурі Міністерства освіти і науки вже тривалий час немає єдиного підрозділу, який би займався організацією, контролем, нормативним та методичним забезпеченням діяльності місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, відділів та управлінь освіти щодо ведення справ з опіки та піклування. Ці функції "розпорошено" між головним управлінням

▪ Правове становище органів опіки та піклування у правовідносинах опіки над майном / Н. С. Адаховська // Часопис Національного університету "Острозька академія". Серія "Право". – 2012. – № 2(6) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n2/12ansonm.pdf>.

нормативного забезпечення та взаємодії з регіонами, головним управлінням освіти, а також центром з питань усиновлення дітей. Як наслідок, на фоні відносно активної діяльності усіх державних установ та відомств, громадських організацій, значна частина відносин по здійсненню опіки та піклування залишається невирішеною. Ситуація, яка склалася вимагає вжиття першочергових заходів щодо реорганізації і вдосконалення системи органів опіки та піклування на загальнодержавному рівні.

Список використаних джерел

1. Сімейне право України: Підручн. / За ред. Гопанчука В.С. – К. : Істина, 2002. – 304 с.
2. Молдован В. В., Мелашенко В. Ф. Конституційне право: опорні конспекти: Навч. посібник / В. В. Молдован, В. Ф. Мелашенко. – К. : Наукова думка, 1996. – 256 с.
3. Урумова Т. О. Эволюция правового статуса органов опеки и попечительства / Т. О. Урумова // Семейное и жилищное право. – 2007. – № 4. – С. 43-46.
4. Основы теории государства и права. – М. : Юридическая литература, 1971. – 408 с.
5. Грибанов В. П. Пределы осуществления и защиты гражданских прав / В. П. Грибанов. – М. : Изд-во Московского гос. ун-та, 1972. – 284 с.
6. Нечаева А. М. Семейное право. Курс лекций / А. М. Нечаева. – М. : Юристь, 1999. – 336 с.
7. Мордань О. О. Шляхи вдосконалення інституційно-правових основ діяльності органів опіки та піклування / О. О. Мордань // Управління розвитком. – № 10 (107). – 2011. – С. 40-42.

8. Михеева Л. Ю. Участие органа опеки и попечительства в договоре доверительного управления имуществом / Л. Ю. Михеева // Бюллетень Министерства юстиции Российской Федерации. – 2000. – № 10. – С. 81-84.

9. Актуальні проблеми юридичної науки: Збірник тез міжнародної наукової конференції "Сьомі осінні юридичні читання" (м. Хмельницький, 28-29 листопада 2008 року): У 4-х частинах. – Частина третя: "Цивільне право. Сімейне право. Міжнародне приватне право. Комерційне право. Цивільний, господарський та адміністративний процес". – Хмельницький: Видавництво Хмельницького університету управління та права, 2008. – 410 с.

Адаховська Н. С.

Правове становище органів опіки та піклування у правовідносинах опіки над майном

У роботі висвітлено окремі аспекти діяльності органів опіки та піклування у сфері захисту та охорони майнових прав осіб, котрі не можуть їх самостійно здійснювати, запропоновано можливі шляхи удосконалення роботи в даному напрямі

Ключові слова: органи опіки та піклування, опіка над майном, повноваження, відповідальність

Адаховская Н. С.

Правовое положение органов опеки и попечительства в правоотношениях опеки над имуществом

В работе освещены отдельные аспекты деятельности органов опеки и попечительства в сфере защиты и охраны имущественных прав лиц,

которые не могут их самостоятельно осуществлять, предложены возможные пути совершенствования работы в данном направлении

Ключевые слова: органы опеки и попечительства, опека над имуществом, полномочия, ответственность

Adakhovska N. S.

Legal status of the guardianship authorities in legal relation to the guardianship of the estate

This work highlights some aspects of the guardianship in the defense and protection of the property rights of those who can not carry their own and also offered the possible ways to improve the work in this field

Key words: bodies of guardianship, guardianship over estate, authority, responsibility